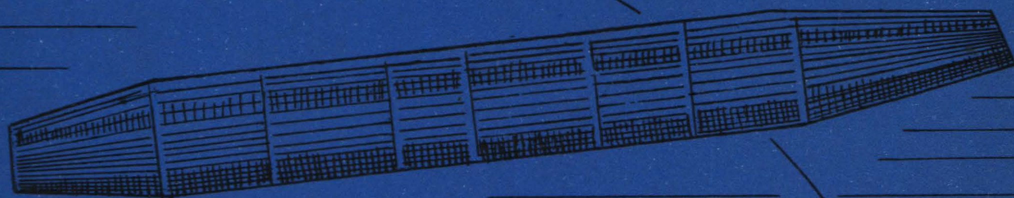
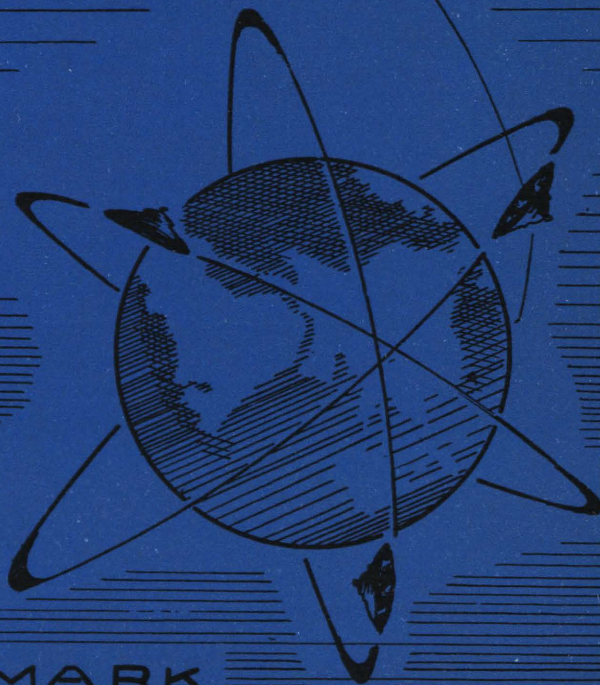
Kontakt Programmet

v/ H. C. Petersen

S.U.F.O.I.
September 1960 DANMARK

Hjælp os at udbrede kendskabet til UFO-sagen

★

Hjælp os at få vore studiehæfter, bøger, hæfter, UFO-NYT m. m. ud til så mange som muligt

★

Prøv om DE kan tegne abonnementer, udbredelse giver øget interesse, og det giver os økonomisk balance

TAK

UFOerne og verdenspolitiken

Fortsat

Den 20. juli 1952, netop i den periode hvor general Eisenhower blev betegnet som republikanernes præsidentkandidat, opererede 5 gigantiske diskos over Washington — fra midnat til tidlig morgen — hvorved de overfløj strengt forbudte områder som „Det hvide Hus“ og „Capitol“. Tre radarstationer fulgte deres manøvrer. *Var dette en advarsel til den nye præsident?* Flere jetjagere gik på vingerne, men kunne ikke indhente dem. Verdenspressen blev opmærksom på dette tilfælde bl. a. gennem en berømt erklæring fra chefen for luftvåbnets hemmelige efterretningstjeneste, general Samford, der indrømmede kendsgerningen, men dog hengav sig i videnskabelige hypoteser om fejlbetjening af radarstationerne for på denne måde at dysse offentligheden i søvn. Apropos: Objekterne var atter den 26. juli over Washington. Meget højt og lydløse, men befolkningen så dem, og også en jager blev sendt op.

Hvem er de — og hvad vil de?

Når man fra den amerikanske presse hører, at det strategiske luftvåben, som døgnet rundt står klar ladet med B-bomber parat til at lette til et gengædelsesangreb, siger, at UFO'erne er fjernstyrede russiske våben under indflyvning mod USA, så synes øjeblikket at være kommet, da de endelig kan forklare „mysteriet“.

Det må være nok at erindre om, hvorledes 6000 (seks tusinde) elektromagnetiske drevne obj. af forskellig type opererede omkring vor jord i de første 2 novemberuger 1957, netop da Sputnik II var skudt ud på sin rejse omkring Jorden. Under disse operationer landede mange UFO's hvorved de bragte bilmotorer til standsning og billygter slukkedes. Fra USA til New Zeeland, fra England til Japan, fra Sydamerika til Sydafrika — overalt bliver de samme enkeltheder beskrevet.

Styret af mennesker — muligt vel gennem radio — bliver disse apparater bragt hertil på rumplatforme. Piloterne fra vore nærmeste nabo-planeter Venus, Mars og Saturn arbejder i snæver forbindelse. Deres arbejde må vel kaldes „videnskabelig“, da de ingen erobringshensigter har. De tænker vel, at deres nærværelse i vor atmosfære må være nok til, at vi kan forstå, hvad deres hensigt er: at hjælpe os gennem en yderst farlig periode, fordi en atomkrig ikke blot har højst skadelig indvirkning på os selv, men også på hele vor planets ligevægt og på rumfarten. Disse piloter har derfor for-

beredt en del af den nulevende generation på at forstå de nye realiteter.

Hvad der i dag sker i Arktis, er ikke andet end en gentagelse af tidligere tilfælde i Berlin i 1948, i Korea 1950/52, i Indokina i 1954, ved Formosa i 1955, Ægypten i 1956 og i Jordanien i 1957. Disse apparaters tilstedeværelse alene har været tilstrækkelig til — i hvert fald til i dag — at forhindre en atomkrig. Den, der ikke forstår de nye realiteter, forstår ikke verdenshistorien. Dette „flyveri" er det, som fra 1948 til 1958 har øvet indflydelse på alle store afgørelser.

Amerikanerne og Englænderne har — omend ikke offentlig — sagt alt om „flyveriet"; russerne har udlet tesen: interplanetarisk. Denne nye „virkelighed" bliver imidlertid „officielt" praktisk taget ignoreret af stormagterne, som ufortøvent skrider frem på den atomare rustningsvej, som om problemet „elektromagnetisk flyvning" slet ikke eksisterede.

Operationsplanen.

Det er slet ikke let at gøre sig nogen forestilling om det allerede skete og om de kolossale videre udsigter for flyvningen.

Siden 1944 har man registreret over 50.000 observationer og over 4.000 landinger. Disse tal fortaber sig dog til intet i virkeligheden. De fremmede flyvere har observeret vor planet siden den sidste store geologiske katastrofe for 11.000 år siden, og de kender vort geografiske og strategiske billede nøje. Optiske og akustiske apparater med den største præcision står til piloternes rådighed, og de følger dag for dag udviklingen mellem vore magter. De kender vore sprog og vor historie langt bedre, end vi selv gør. De elektromagnetiske flyobj. udfører ofte symbolske og vejledende tilkendegivelser for vore regeringer. Alt efter forholdene udtrykkes herigennem tilslutning eller afvisning. Meget ofte viser „de flyvende tallerkener" sig over bestemte områder — aftenen før historiske tildragelser — der er særlig vigtige for de pågældende lande. Dette sker, for at menneskene på deres nationale festdage også skal tænke på samhørigheden i menneskeheden. Således har denne flyvning siden 1947 været særlig stor dagen før 4. juli (uafhængighedsdagen), hvor særlige bekendtgørelser fremkommer.

Undertiden danner de særlige formationer, der angiver symbolske tegn på himlen: store cirkler, paralleller eller „bogstaver". Forfatteren var selv vidne til en formationsflyvning over Vatikanet den 6. november 1954, hvor 40 maskiner dannede et enormt „græsk kors". I andre tilfælde forekommer hemmelighedsfulde, stærke, men ellers

harmløse og ufarlige „eksplosioner", således som det er sket over hundreder af byer i Amerika, Asien og Europa. (I Italien således bl. a. over Milano, Venedig, Bologna og Bari).

Muligvis sker dette for at ødelægge farlige efterladenskaber fra atomforsøg. Dog har eksplosionerne også ofte haft en advarende betydning for tid og sted. Man har endvidere mørkelagt byer som følge af magnetisk påvirkning af lysstrålerne. Således i Los Angeles, Tokio, London, Milano og i 1958 i Stalingrad. Også kunstige nordlys er frembragt, således f. eks. den 21. januar 1957 på den tid og i den time, da Eisenhower efter genvalg påny overtog sit embede.

Kun et studium af hundreder og atter hundreder af tilkendegivelser kan vise, at det ikke drejer sig om tilfældigheder, men om en præcis operationsplan, hvor vor jordiske situation følges dag for dag.

Et kort tilbageblik.

Indtil slutningen af 1952 var hovedformålet at følge Korea-krigen til dens afslutning og videre at overbevise sig om, at stormagterne havde fredelige og rent videnskabelige formål og hensigter. Hvad de ville sige os, kunne omtrent formuleres således:

> *„I ser os . . . Jeres piloter ser os. I må således selv kunne indse sandheden og også selv drage den logiske slutning heraf. Vi vil ikke påtvinge jer noget diktatur. Hvis vi kom til jer, ville I tro, at det var med erobringshensigter, og der ville opstå panik og kaos. Det behøver ikke at ske. I ser os jo".*

Den 5. marts 1953 døde Stalin. Der opstod en meget spændt situation. USA erklærede, at de havde B-bomben. Verden stod på randen af en krig. De interplanetariske maskiner måtte arbejde med den yderste energi og også opfange fly. (Alene tildragelsen i 1953 ville fordre en hel bog).

Den 6. august 1953 er årsdagen for den første A-bombe over Hiroshima. En amerikansk pilot ser på sin flyvning over den hawaiske øgruppe, hvor de vigtigste amerikanske luftbaser findes, med det blotte øje en kæmpestor, flere km^2 stor rumplatform af blålig farve. Med sådanne tingester kan jordiske fly selvfølgelig uhindret opfanges, idet man tvinger dem til landing. Om eksistensen af sådanne platforme havde man længe haft en formodning, men nu for første gang fået bevis. Det var en forbløffende oplysning for det amerikanske hovedkvarter. Enhver plan om anvendelse af atomvåben måtte opsættes. I september oplyste russerne, at også de havde konstrueret B-bomben. Ved årets slutning foreslog Eisenhower forbud mod atomvåben. FN grundlagde afrustningskommissionen.

I 1954 gennemførtes en imponerende flyvning — særlig over

Frankrig, England og Italien. Denne demonstration skulle antyde, at Europa og de farvede lande skulle samles om en fælles politik og danne en neutral blok mellem øst og vest.

Den 6. november 1954 kom demonstrationen over Vatikanet. Maskinerne kom 7 gange og udførte 5 udtalte militære manøvrer.

Fra marts 1957 til maj 1958.

Den 20. maj 1957, dagen før Bermuda-konferencen, viste der sig ved 17 tiden over staten Ohio et rumskib på ca. 600 m længde. Det berygtede ATIC har i øvrigt hjemme i staten Ohio. Efterretningen meddeltes i store overskrifter i de italienske aviser. Rumskibet overfløj staten i forskellige retninger og stod i længere tid stille over byen New England. Til slut tog skibet kurs mod Stillehavet. Dette var en sensationel begivenhed såvel på grund af rumskibets størrelse som den meget ringe højde, hvori det fløj, men også på grund af det valgte overfløjne område og datoen. En mere velvalgt tilsynekomst kunne denne flyvning næppe have netop ved begyndelsen til de samtaler, som skulle finde sted dagen efter. Advarslen var klar: „Hvis begge de angelsaksiske magter indgår en militæralliance mod den tredie verdensmagt, vil der naturnødvendigt opstå en stadig mere spændt situation“. Det engelske rige „måtte“ derfor søge et kompromis tilvejebragt mellem øst og vest, og også Amerika „måtte“ indse, at dette var den eneste vej for en fredelig sameksistens. Det var ikke tilfældigt, at rumskibet stod stille netop over New England: det betød, at det var nødvendigt med en politik fra Englands side.

I april og maj fulgte klare tilkendegivelser i „denne flyvning“ over England f. eks. den 30. april over Kanalen og den 6. maj over basen West Freight og Luce Bay. RAF blev flere gange alarmeret. I dette tidsrum havde Frankrig flere landinger.

Den 11. juni 1957 blev den første interkontinentale raket „Atlas“ prøveskudt. Den skulle efter beregningen tilbagelægge 8000 km — tilstrækkeligt til at nå Rusland. Dette prøveskud mislykkedes. Det er for kompliceret at fortælle hvorfor. Det skal korteligen omtales, at interkontinentale raketter er radiostyrede, og at de nødvendige impulser ikke alene kan være givet fra afskydningsbasen. Men hvorfor var der grebet ind? Hvis USA havde haft held med afskydningen, ville de ikke længere have fundet det nødvendigt at forhandle med Rusland: Man forhandler ikke med et militært svagere land. Det mislykkede „Atlas“-forsøg forårsagede over hele Amerika dyb skuffelse og bitter kritik mellem de forskellige hærafdelinger. Set fra et teknisk synspunkt var ingen imidlertid ansvarlig. Forsøget

ville være faldet heldigt ud, såfremt ikke „dette flyveri" havde grebet forstyrrende ind. Det samme skete med den berygtede atombombe, som skulle være detoneret fra et metaltårn i Jucca Flat, hvilket ikke lykkedes gennem flere uger (juni 1957). Man kaldte senere denne atombombe for „djævelen".

Nationalfestdagen (Independence Day), som tidligere har været omtalt, bragte en regulær sensation: i Ratheford og Lyndhurst to forstæder til New York, forandrede 200 huse farve i løbet af en nat, idet de blev belagt med et tykt, brunt lag. (Den 18. december 1957 skal et engelsk skib have været udsat for det samme — netop ved begyndelsen til Pariser-konferencen).

Den 23. juli 1957 kom — som hvert år — en tilkendegivelse en eksplosion med ukendt årsag over San Francisco og et fly's nødlanding i Amarillo (Texas), fordi det nær havde stødt sammen med en „fl. skive".

Den 31. juli 1957 aflagde et torpedoformet, lodret flyvende flyapparat besøg over Washington netop på den dag, da Eisenhower og Dulles havde deres sidste konference om deres forslag til det såkaldte „åbne verdensrum", hvilke forslag Dulles den næste dag skulle forelægge afrustningskonferencen. Faktisk foreslog Dulles Rusland gensidig luftinspektion.

Umiddelbart derefter — natten til den 2. august 1957 — oplevede man i Kalifornien, Utah, Nevada og Idaho en sensation: i dusinvis af lyskugler og rødlige streger på himlen blev set af millioner. Hvad skulle dette betyde?

> Dette: *hvis I virkelig ønsker afspænding og fredelig sameksistens, må I forelægge konstruktive forslag. I må beslutte jer til at se de nye realiteter i øjnene og møde denne situation med en ny ånd.*

Objektiv betragtet havde Rusland ikke kunnet stemme for de amerikanske forslag, fordi luftinspektionen ikke omfattede baser i Middelhavet, Tripolitanien, Tyrkiet, Den persiske Golf m. m. fra hvilke territorier der til enhver tid kunne foretages angreb på Rusland.

Da situationen i Mellemøsten i august 1957 tilspidsedes, viste der sig over hele Italien en enorm lyskugle (19. august 1957) ved 1-tiden. Aldrig før var noget sådan sket. Denne tildragelse indeholdt en klar advarsel: situationens alvor skulle understreges. Noget senere — den 26. august 1957 — bekendtgjorde Rusland, at det med held havde afprøvet en interkontinental raket. Dette var et slag for USA. Hvorfor skulle i august det tillades for Rusland, som i juni måned var nægtet amerikanerne? For at tvinge Amerika ind på den forhandlingens vej, som det, som den militært stærkere overfor Rus-

land, ikke ville betræde, men derimod omgående ville have anvendt det „absolutte våben", så snart det kom i besiddelse heraf.

Den 30. august 1957 mislykkedes afskydningen af en amerikansk „Thor"-raket, den 11. september 1957 mislykkedes en „Jupiter"-raket og den 25. september 1957 mislykkedes endnu en „Atlas"-raket.

Den 26. september 1957 landede i Yellow Falls (Texas) et 150 m langt rumskib (det ene af tre ens). Et besætningsmedlem steg ud og forblev 10 min. på jorden. Dette blev observeret af ca. 300 mennesker. Et usædvanligt ikke tidligere set tilfælde, der skulle sige: „Det er os, som har aflivet „Atlas"en.

Den 4. oktober 1957 blev det tilladt russerne at afsende „Sputnik I", som et tegn på de ikke-jordiskes mishag overfor den angelsaksiske politik (i stedet for Sjukov blev dronning Elisabeth indbudt til Washington, og Macmillan forberedte nye overenskomster til et snævrere samarbejde med atomvidenskaben).

„Sputnik I" blev stadig fulgt af sværme af „fl. diskos". Aviserne for den 15. og 16. oktober 1957 talte om „obskure magter, som forstyrrer satellittens bane", og den 22. og 23. oktober 1957 talte de om et mystisk objekt, som fulgte bæreraketten i en afstand af 4 min. Man forstod, at satellitten blev overvåget.

Den 3. november 1957 blev „Sputnik II" placeret i sit kredsløb — igen med tilladelse af „dette flyveri" — der samtidigt — mellem 1. og 15. november 1957 — sendte ca. 6000 af deres fly-apparater ind over alle kontinenter. Særligt i USA fandt der gennemtænkte landinger sted; vi har tidl. ganske kort berørt disse. Højdepunktet ligger mellem 6. og 7. november 1957 — årsdagen for den russiske revolution.

Den depressive stemning i USA havde nu nået sit højdepunkt. Man kunne ikke forstå, hvorfor russerne som de første havde haft så store astronautiske resultater. Som et blad skrev: „Amerikanerne tror, at de er forladt af Gud".

Det drejede sig ikke blot om den tabte førerstilling: Sputnikken kredsede over de stater, som lå indenfor de interkontinentale russiske raketters rækkevidde, thi som man vidste: Satellitten tjente til rakettens elektroniske styring. Med andre ord: mens russerne bogstavelig talt fra en lænestol kunne dirigere deres raketter mod Amerikas strategiske centre, var det endnu ikke amerikanerne muligt fra deres eget land at belægge Rusland med fjernvåben. De havde hele tiden kunnet nå Rusland med raketter af middel-rækkevidde fra europæiske, afrikanske, tyrkiske og arabiske afskydningsbaser, som praktisk taget omslutter de russiske territorier. Af alt dette ses,

at de russiske satellitter blev overvåget gennem „dette flyveri" og kun måtte være en potentiel gengældelsesmulighed for det tilfælde, at Rusland skulle blive truet af amerikanske atomraketter af middelrækkevidde.

På den anden side blev endnu en russisk „Sputnik" i begyndelsen af januar 1958 i det ydre rum „afbøjet" af „dette flyveri", fordi det formentlig ikke var ønskværdigt, at russerne lod så mange satellitter kredse over USA. Regeringen i Amerika var meget bitter over russernes held med deres raketter, og det måtte forstærke deres uforsonlige holdning overfor en topkonference (i særdeleshed Dulles). Den første amerikanske satellit „Explorer I" blev tilladt, fordi den skulle kredse over Æquator — og altså ikke over Rusland.

Forsvarsminister Duncan Sandys skriver i begyndelsen af februar 1958 i en engelsk „Hvidbog": „Hvis russerne angriber med konventionelle våben, så vil vi svare med B-bomben". De fremmede flyveres reaktion kom øjeblikkelig. Natten mellem 9. og 10. februar 1958 blev der i Skotland hørt en mægtig eksplosion. Jorden rystede i flere sekunder. Betegnende er oplysningen om centrum: Sandringham Slot, hvor dronningen og prinsgemalen befandt sig. Som bekendt er han en af de første eksperter på det elektromagnetiske flyve-område. Meningen med eksplosionen er sikkert ikke undgået hans opmærksomhed. Den næste dag blev Milano ramt af total mørke i 20 min. fra kl. 21,30.

Den 5., 14. og 20. februar 1958 mislykkedes afsendelsen af „Atlas"-raketter nr. 5, 6 og 7.

Endnu et fejlslagent forsøg den 26. februar 1958 med „Navaho"-raketten foranledigede, at en stærk marineflåde blev sendt til Floridas kyst, fordi man havde mistanke om, at russiske u-både fulgte forsøgene fra Cape Canaveral og forstyrrede disse forsøg gennem impulser af elektromagnetisk art.

Den vedvarende amerikanske obstruktion mod planen om en topkonference var stadig et tegn på mishag. Herunder blev den 5. marts 1958 „Explore II" sendt ud i den ydre sfære.

Den 12. marts 1958 skete der noget næsten utroligt, idet et fly i nærheden af Florence i Syd-Karoline tabte en atombombe. Den eksploderede ikke, men sårede nogle mennesker. Det blev formodet, at udløsemekanismen er blevet sat i funktion gennem „impulser af ukendt oprindelse".

Den 1. maj 1958 (socialismens dag) havde man ventet en russisk „Sputnik III". Nasser var på den tid i Moskva, og de ikke-jordiske må have forhindret opsendelsen. Derimod blev afsendelsen tilladt den 15. maj 1958, en uge efter at Københavns-konferencen resulte-

rede i vestens negative indstilling til de planlagte samtaler på højeste plan, og Dulles i Berlin havde holdt en anti-russisk tale. På den anden side havde Rusland erklæret sig beredt til også ensidigt at indstille atomforsøgene. Amerikanerne havde dog ydet modstand mod planen.

„Sputnik III" — med en vægt som et automobil og med omløbsbane over USA — var et vældigt fremskridt i styrbarheden af interkontinentale raketter. Rusland var nu på dette område 2 år forud. De var, som de første, i besiddelse af det „absolutte våben", og var nu i stand til fra deres eget land at beskyde Amerika.

Men en sælsom begivenhed lagde en dæmper på deres begejstring. 4 dage senere — nemlig den 19. maj 1958 mellem kl. 21 og 21.30 blev Stalingrad på uforklarlig måde mørkelagt. En vejrtildragelse? Således som i London, Milano, Los Angelos, Tokio? Eller som på Marshall-øerne, hvor himlen ved højlys dag og over åbent hav efter et atomforsøg blev så formørket, at de amerikanske operatører kunne se stjernerne? Nej — formørkelsen over Stalingrad var kunstig, og dette var advarslen: „Sputnik III JA — præventiv krig NEJ". Således blev altså også Rusland advaret, fordi „dette fremmede flyveri"s holdning er upartisk. De tilstræber en militær ligevægt mellem de to blokke.

Man må spørge sig selv, hvorfor de ikke ødelægger samtlige atomvåbenlagre på Jorden. Hvad ville noget sådant have til følge? Menneskene ville føle sig angrebet, og et kæmpehad mod de ukendte ville opstå sammen med en enorm panik. Det er tilstrækkeligt at erindre sig om tilfældet Capt. Mantell. De amerikanske militærpiloter fik den befaling at skyde på de „flyvende skiver". I film begyndte man at fremstille de ikke-jordiske som monstromer med verdenserobringslyster. Det forklarer den store forsigtighed, hvormed „dette flyveri" går til værks. De vil ikke anvende vold, men må indskrænke sig til harmløse tilkendegivelser. Kun ved uheld eller „force majeure" er mennesker kommet til skade ved „skivernes" tilsynekomst.

Da det „absolutte våben" nu var i Ruslands besiddelse, krævede dette en nyorientering i verdenspolitikken. Der var gjort forskellige forsøg på en afspænding. I Paris, hvortil de Gaulle har inviteret de 4 store, blev klimaet stadig dårligere, og hver magt forsøgte at gennemtrumfe sin egen løsning. Men på ét punkt var de alle enige:

„Tilstedeværelsen af de elektromagnetisk drevne rumskibe måtte fortie s".

Fortsættes.

HUSK AT BESTILLE

Adamskis »Ombord i Rumskibene« — Pris: 16,75 kr.

Vi har endnu et antal eksemplarer af Herman Hiemenz lille mesterværk: »Jordiske flyvende tallerkener, Adamski og planetarerne«.

Pris: 3,80 kr.

»TELEPATI« koster kr. 7,00

Rounborg Tryk-Skive